

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

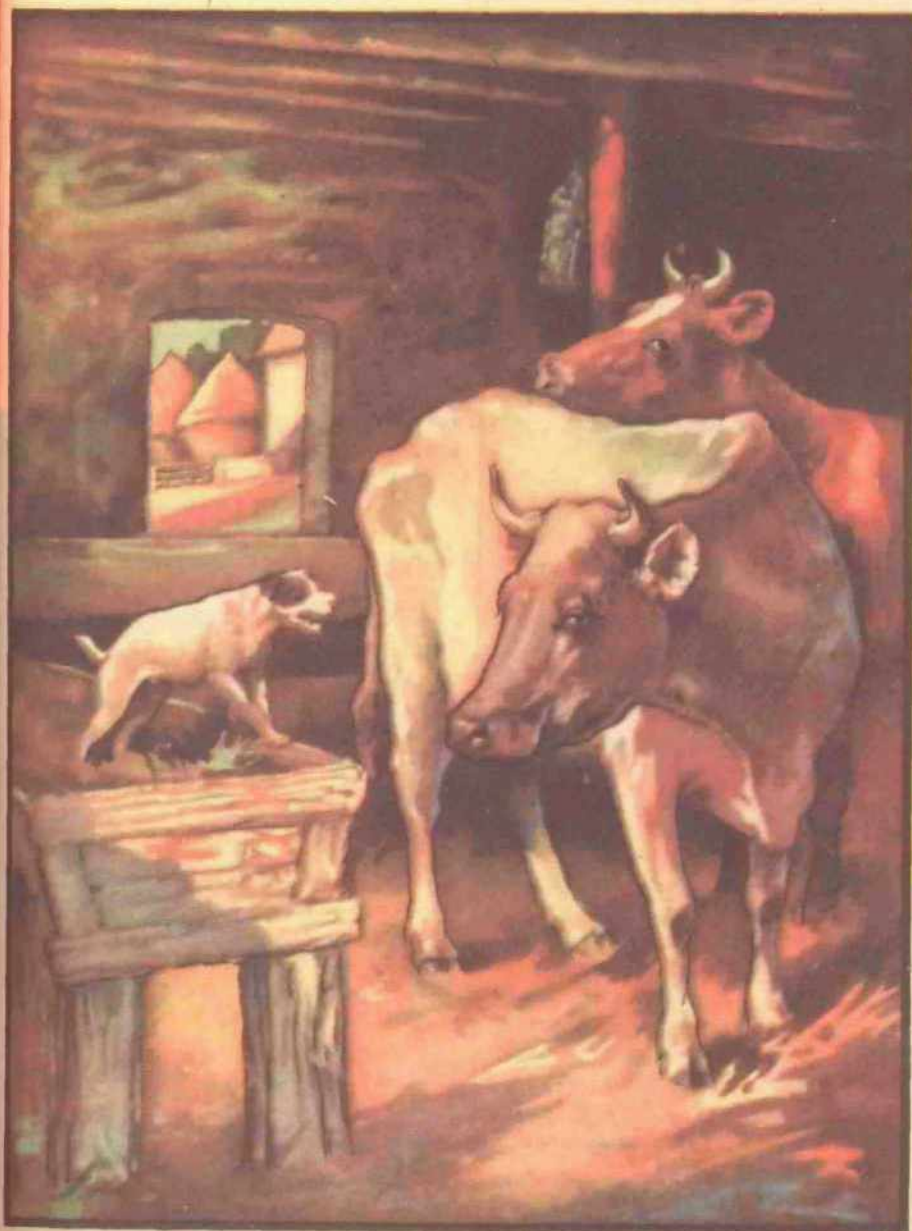
Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 26 Ἰουλίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 30

Αἰσώπειοι μῦθοι

ΚΥΩΝ ΕΝ ΦΑΤΝῃ

Μιά φορά κι ἕναν καιρὸ
μακρυνὸ στ' ἀλήθεια
πὸν μᾶς ἔλεγε ἡ γιαγιά
παραμύθια.

Καθισμένη γελαστή
στὸ μιντέρι
μὲ τ' ἀδράχει στὸ δεξι
προκομμένο χέρι.

"Ἐνα τεμπελόσκυλο
— ἦταν καλοκαιρι
καὶ τὸ κάμμα περισσὸ
σ' αὐτὰ ἔδω τὰ μέρη.

Ξάπλωσε μὲς στὸ παχνὶ
πὸν σανὸ μυρίζει
κι' ἄρχισε μακάρια
πιά νὰ ροχαλιζει.

"Ἦσυχία γύρω του
τ' ἄλλα ζᾶ ἄλωνίζουν
κι' οἱ τζιτζίκιοι τραγουδοῦν
καὶ τὸ νανουρίζουν.

"Ὅμως μιά κάποια φορά
γύρισε τὸ βῶδι
μὲ τὸ κουρασμένο του
καὶ βαρὺ του πόδι.

Κι' εἶδε μέσα στὸ παχνὶ
κοιμισμένο
τὸ σκυλὶ κι' ὡς ἦτανε
πεινασμένο

Τοῦπε εὐθύς: — Σκυλάκι μου
θάθελα μιά χάρη
μιά πὸν σὺ δὲν τρῶς ποτὲ
τὸ κριθάρι

Δὲν ἀλλάξεις μιά στιγμή
τὸ κρεββάτι
νὰ μ' ἀφήσεις τὸ φτωχὸ
νὰ μασήξω κάτι;

υποπτο, καμμιά κίνηση, ούτ' ένας ήχος.

Όταν κατέβηκε στην καμπίνα βρήκε τις φίλες του πεινασμένες.

— "Άς φάμε, είπε και κάθισε στο τραπέζι σκεφτικός.

"Η Άννούλα τόν παρατηρούσε άνησχα. Μόνο ή Δευκή μιλούσε και ζωήρευε κάπως τή σιωπηλή συντροφιά. Γελούσε άδιάκοπα, έκανε χίλια δυο άστεία και ή κουδέντα της γύριζε όλο στο μεγάλο γεγονός της ημέρας.

"Ηθελε να μάθει πού μπορούσε να βρισκεται τώρα το μπαλόνι κι' αν έκεινη την ώρα ή μαγούλα της διάβαζε πιά το γράμμα της. Η μικρή της φαντασία δεν μπορούσε να χωρέσει πώς ο κόσμος ήταν μεγάλος. Κ' εξακολουθούσε ήταν άθωα φλυαρία της. "Επειδή όμως δεν της άπανιούσε καμιά σόπασε θυμωμένη και κατσούφιασε.

Μόλις άποφάγανε κλείσανε καλά την πόρτα βάζοντας από μέσα κι' άλλη μιá σιδερένια βέργα για να τή συγκρατεί.

Είναι χωρίς ακόμα για ύπνο, είπε ο Ντίκ, παίζουμε Άννούλα καμμιά παρτίδα ντόμινο;

Τό κορίτσι δέχτηκε ευχαρίστως και κάθισε μπροστά στο τραπέζι. Παίξανε πολλή ώρα κι' ή Άννούλα νίκησε με έφτα πόντους περισσότερο. Η Δευκή ήταν ικανοποιημένη για τή νίκη της φίλης της.

— Και τώρα έμπρός για ύπνο, πρόσταξε το αγόρι.

Τό μικρό κοριτσάκι φίλησε τους φίλους της κι' έπεσε στο κρεβάτι αφού πρώτα προσευχήθηκε στο Θεό για το μπαλόνι τους. Σε λίγο κι' όβλας κοιμόταν βαθεία.

"Η Άννούλα ζύγωσε το Ντίκ.

— "Εμείς δε θα πέσουμε; ρώτησε σιγανά.

— Νομίζω ότι εδώ μέσα έχουμε άρκετη ασφάλεια, της είπε.

Προτιμώτερο όμως είναι να πέσεις με τα ρούχα για τήν περίπτωση ανάγκης. Εγώ θα μείνω λίγο ακόμα ξυπνητός κι' αν πάνε καλά τα πράγματα θα κοιμηθώ ύστερότερα.

Ο Ντίκ έσβουσε τή λάμπα και ξάπλωσε στην κούνια του μ' άνοιχτά μάτια. Κάθε τόσο τέντωνε το αυτί του μήπως συλλάβει κανένα υποπτο θόρυβο. Τίποτα όμως δεν άκουε. Ήσυχία θανάτου βασίλευε παντού κι' ή σιωπή αυτή τόν έκανε ν' άνησυχεί ακόμα περισσότερο.

— Τό ίδιο ήταν και χθές, ψιθύρισε μόνος του, το ίδιο και σήμερα.

Τήν ίδια στιγμή ανατρίχιασε. "Ένας ήχος ύποκωφος άπ' το δεξιό μέρος του καραβιού άρχισε να ά-

κούεται. Στην άρχή σιγανός, όπως και τις άλλες φορές, παράξενος κι' έννευριστικός, άρχισε να μεγαλώνει. Η Άννούλα φοβισμένη έτρεξε κοντά στο σύντροφό της, πού πήδώντας άπ' το κρεβάτι του άναψε το κλεφτοφάναρο.

— "Έρχεται πάλι ο έχθρός μας, του είπε σφιγγοντάς του το χέρι. "Θέ μου! Έκανε με άπόγνωση κι' άρχισε να τρέμει δλόκληρη.

— Μήν κάνεις έτσι τήν παρακάλεσε ο Ντίκ, θα ξυπνήσει ή Δευκή και τότε άλλοιμονό μας.

Απότομα όμως ένας τεράστιος κρότος στο κατάστρωμα έκανε τή μικρή να πεταχτεί άπ' τόν ύπνο της και να βράνει τις φωνές. Τα παιδιά πήγανε κοντά της και με λόγια τρυφερά προσπάθησαν να τήν ήσυχάσουν. Τό κοριτσάκι όμως εξακολουθούσε να κλαίει τρομαγμένο.

— "Έρχεται το φάντασμα να μασπνίξει, άκούτε πώς τρέχει στο καράβι.

Πράγματι στο κατάστρωμα είχαν άρχισει να περπατούν τα σιδερένια τσόκαρα του άγνωστου. Και αυτή τή φορά τα τσόκαρα δεν ήταν ένας, αλλά πολλών μαζί, ένας στρατός δλόκληρος πού έρχόταν και πού όλο ένα πλησίαζε, άπειλητικός και άγριος. Τα δυο κορίτσια ήταν έτοιμα να λιγοθυμήσουν. Ο νεαρός Γκόρντον τους έδινε θάρρος όμως κι' ο ίδιος ένοιωθε σιγά-σιγά να του φεύγει το κουράγιο.

— Είναι Γερμανοί, έλεγε κλαίγοντας ή Δευκή, ήρθαν με το υποδρόχιο για να μας σκοτώσουν!

"Ένα δυνατό χτύπημα άκούστηκε πάνω στη θωρακισμένη καμπίνα τους. Ένα δεύτερο στην πόρτα. Ο τόπος έτριξε θανάσιμα.

— Είμαστε χαμένοι! αναστέναξε ή Άννούλα κι' έσφιξε στην άγκαλιά της τή Δευκή.

— Καθόλου άποκρίθηκε με πεποίθηση ο Ντίκ, ή καμπίνα μας θ' άντέξει με το παραπάνω. Ο έχθρός βέβαια έμάς ζητάει, αλλά δε θα μπορέσει να μπει. Θα χάσει τή δύναμη χτυπώντας το κεφάλι του πάνω στα σίδερα πού μας προστατεύουν.

— Κι' αν έχει τίποτα έκρηκτικές βλες μαζί του;

Τό αγόρι τήν κοίταξε κατάματα.

— Πιστεύεις λοιπόν ότι είναι άνθρωπος; ρώτησε.

— Και τί άλλο μπορεί να είναι; έκανε έκπληκτη ή Άννούλα. Δεν άκουσες τα βήματά του στη γέφυρα; "Όπως φαίνεται μάλιστα δεν είναι μόνο ένας άπόψε, αλλά πολλοί. Ίσως

και δέκα και είκοσι. . . Τό αγόρι χαμογέλασε με δυσκολία.

— "Έχω αντίθετη γνώμη σ' αυτά πού φαντάζεσαι, της είπε. Ο έχθρός μας δεν είναι άνθρωπος.

— "Αλλά;

— Αυτό δεν το ξέρω ακόμα, Άννούλα. Θα το μάθουμε όμως πολύ γρήγορα.

— Πώς θα το μάθουμε;

— Φεύγοντας από δω, θ' άφήσει σίγουρα κάποιο ίχνος. Θα το μελετήσουμε τότε και θα βρούμε ίσως τή λύση του μυστηρίου.

— Και γιατί φαντάζεσαι πώς δεν είναι άνθρωπος; ρώτησε πάλι ή Άννούλα.

— Γιατί αν είναι τέτοιος πρέπει να είναι ή τρελλός ή τυφλός. Και βγάινω αυτό το συμπέρασμα γιατί ο άγνωστός μας για να μπει εδώ μέσα χτυπάει σε μέρος πού είναι αδύνατο ν' άνοιξουν. Κι' έπειτα πώς είναι δυνατό ένας άνθρωπος να μπαίνει στο καράβι μας με τέτοιο τρόπο δίχως να βγάξει τσιμουδιά;

— Μα οι φωνές πού άκούσαμε χτές το βράδυ στο κατάστρωμα;

— Ασφαλώς ήταν του γουρουνιού πού πνιγόταν από τα δόντια του θηρίου. Αλλά άκουσε έκανε χαρούμενος ο Ντίκ, ο άγνωστος φεύγει. . .

Καθώς το προείπε το αγόρι, ή επίθεση εναντίον της θωρακισμένης καμπίνας έπαψε και ο έχθρός πήγαινε τώρα πρds το σαλόνι με κείνον τόν άπαίσιο θόρυβο πού έκαναν τα τσόκάρά του: κλάκ, κλάκ, κλάκ!

— Καλά πού φύγαμε από πάνω, έκανε το κορίτσι με περισσότερο τώρα θάρρος για τήν καλή του τύχη. Ψάχνει να μας βρει εκεί πού είμασταν το πρωί.

(Άκολουθεί)

ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

Μπρός στη λιμνούλα, τ' αγοράκι το κυβερνά με τήν κλωστή το χάρτινο του καραβάκι όσου πελάου έχει άνοιχτεί!

Κοιτά, προσέχει, λαχταρά, θαλασσομάχος ο μικρούλης, μήν κάνει ή βάρκα του νερά. — Είν' ο Κανάρης για ο Μισούλης.

ΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟ ΠΟΥΛΙ*

Η οικογένεια Λάγκερλεφ-Έπιασε ένα μικρό μα βολικό σπιτάκι στην άπάνω άκρη της Κάρλστράσε. Ο ύπολοχαγός Λάγκερλεφ** και τα παιδιά άποφασίσανε να το βαφτίσουνε «Μικρή Μέρμπακα»***, μεγαλύτερη φυσικά τιμή δε θα μπορούσε ποτέ να γίνει σε ξένο τόπο.

Μπροστά στο σπιτάκι ήταν ένας δεντρόκηπος με ξύλινο φράχτη και κάτω από τή σκιά των μεγάλων δέντρων του, ή οικογένεια συθίζε να παίρνει το πρόγευμα και το δείπνο.

Πίσω από το σπίτι άπλωνόταν μιá στενή λουρίδα γής φυτεμένη με πατάτες κι' ακόμα πιδ πίσω, στη ρίζα πιά της άπότομης βουνοπλαγι-άς, βρισκόταν μιá καλύβα. Έκει μέσα καθόταν ή σπιτονοικοκυρά, ή γυναίκα του καπετάνιου Μπέργκστρομ.

Η κυρά-Μπέργκστρομ, το χειμώνα έμενε στο μεγάλο σπίτι, το καλοκαίρι όμως, έπειδή έρχονταν ξένοι, το νοίκιαζε και κείνη ζούσε στην καλύβα. Από το πρωί ως το βράδυ καθόταν ανάμεσα στις άνθισμένες πικροδάφνες κι' όλα τα τραπέζια και τα ράφια της ήταν φορτωμένα με θαυμάσια πράματα από ξένες χώρες πού κουβαλούσε ο καπετάνιος όταν γύριζε στο σπίτι του.

Κάθε φορά πού ή κυρία Λάγκερλεφ και δεσποινίς Λουίζα πηγαίνανε να πάρουν τόν καφέ στις φιλενάδες τους, κι' ο ύπολοχαγός με τα δυο παιδιά, τó Γιόχαν και τήν Άννα**** βγαίνανε να σερβιανίσουν, ή Μπακάγια***** έπαιρνε άγκαλιά τó αγαπημένο της κοριτσάκι και πήγαινε πρds τήν καλύβα, στής καπετάνισσας.

Τό κοριτσάκι ένοιωθε τόσο ευχάριστα, χωμένο μέσα στις πικροδάφνες, κοντά στην κυρά Μπέργκστρομ πού νόμιζε ώρες-ώρες πώς βρισκόταν στο σπίτι τους, στη Μέρμπακα, καθισμένο δίπλα στη γιαγιά πάνω στον καναπέ.

Η κυρά-Μπέργκστρομ δεν ήξερε

* Τό κεφάλαιο αυτό είναι άπόσπασμα από το βιβλίο της Σέλμας Λάγκερλεφ «Μέρμπακα». Η μεγάλη Σουηδή συγγραφέας μäs παρουσιάζει μες από τις σελίδες του θαυμασίου αυτού βιβλίου μερικές σημαντικές στιγμές της παιδικής της ζωής. ** Ο πατέρας της συγγραφέως. *** Μέρμπακα λέγεται ο τόπος όπου γεννήθηκε ή Σέλμα Λάγκερλεφ. **** Τα δυο μεγαλύτερα της αδελφία. ***** Η γυναίκα πού περιποιόταν τή μικρούλα Σέλμα, γιατί εκείνο τόν καιρό ή συγγραφέας ήταν ακόμα παράλυτη.

παραμύθια σαν τή γιαγιά, είχε όμως ένα σωρό πράματα να τούς δείχνει: μεγάλα κοχύλια πού τραγουδούσανε και σφυρίζανε σαν τα πλησιάζεις στ' αυτί σου, άνθρωπάκια από πορσελλάγη με μακρούς κοτσίδες, πού πρέπει ναχαν έρθει από τήν Κίνα, και τέλος, δυο πελώριες κοψες καιωμένες ή μιá από ένα κόψιο Ινδοκάρυδο, κι' ή άλλη από ένα αυγό στρουθοκαμήλου.

Η Μπακάγια κι' ή καπετάνισσα κουδέντιαζαν για σοβαρά και σπουδαία πράματα πού το κοριτσάκι δεν πολυκαταλάβαινε, πότε-πότε όμως, πιάνανε κι' ένα θέμα πού πιδ άπλό. Τότε ή κυρά-Μπέργκστρομ άρχιζε να μιλάει για τόν άντρα της και για

Η Σέλμα Λάγκερλεφ σε ηλικία 14 ετών.

τά ταξίδια του. "Ετσι οι δυο μας φίλες μάθανε πώς ο καπετάνιος είχε ένα όμορφο καράβι πού το λέγανε «Γιάκωβος» και πώς τώρα βρισκόταν κάπου στην Πορτογαλία για να φορτώσει άλάτι. Η Μπακάγια ρωτούσε τήν καπετάνισσα πώς μπορούσε να ναι ήσυχη, όταν ο άντρας της πάλευε μέσα στις φουρτουνιασμένες θάλασσες, ή κυρά-Μπέργκστρομ όμως άποκρινόταν πώς όπρηχε κάποιος πού τόν προστάτευε, γι' αυτό κι' έκεινη δεν άνησυχούσε καθόλου.

Μ' αυτά τα λόγια γύρισε μιá μέρα ή κυρά-Μπέργκστρομ στο κοριτσάκι και τού είπε πώς ο άντρας της θά'φτανε αυτές τις μέρες και πώς μέσα στο καράβι βρισκόταν κάτι πού θα χαιρότανε ή Σέλμα, όταν τó γνώριζε, ένα παραδεισένιο πουλί.

Τό κοριτσάκι παραξενεύτηκε πολύ, τί πράμα είναι αυτό, ρώτησε. «Μά Σέλμα, χρυσό μου, της είπε

ή Μπακάγια, ή γιαγιά σου 'χει πει τόσα πράματα για τόν Παράδεισο». Άλήθεια, τώρα τó θυμήθηκε ή Σέλμα, ή γιαγιά της τόν είχε περιγράψει άπειρες φορές κι' ή μικρούλα είχε πιά σχηματίσει τήν εικόνα του μέσα στο μυαλό της; ο Παράδεισος θα 'τανε τó δίχως άλλο, σαν τó μεγάλο κήπο με τις τριανταφυλιές στη Μέρμπακα.

Ακόμα θυμήθηκε πώς ο Παράδεισος είχε σχέση με τó Θεό, όμως... Ξαφνικά της ήρθε στο μυαλό μιá καινούργια σκέψη: μα βέβαια αυτός ο κάποιος πού προστάτευε τόν άντρα της κυρά-Μπέργκστρομ δεν μπορούσε να 'ναι άλλος από τó παραδεισένιο πουλί.

"Άχ, πώς ήθελε ή Σέλμα να γνωρίσει αυτό τó πουλί. Ίσως κίόβλας να μπορούσε να τή βοηθήσει. Όλοι λυπόνταν τόν πατέρα της και τή μητέρα της γιατί τó παιδί τους ήταν άρρωστο, έξ άλλου και τώρα είχαν κάνει αυτό τó τόσο πολυέξοδο ταξίδι μόνο και μόνο γι' αυτήν.

Και θά 'θελε τόσο να ρωτήσει τή Μπακάγια και τήν κυρά-Μπέργκστρομ αν τάχα τó πουλί θα μπορούσε να τή γιατρέψει! Μα δεν είχε τó κουράγιο, φοδόντανε μήπως τήν κοροϊδέφουνε.

Δεν τήν ξέχασε όμως τή συζήτηση εκείνης της ημέρας, κι' όλη τήν ώρα παρακαλούσε να φτάσει ο «Γιάκωβος» για να μπορέσει τó πουλί να πετάξει στη στεριά.

Και νά, κάμποσες μέρες άργότερα έφτασε επιτέλους τó καράβι.

Τί χαρά πού πήρε ή Σέλμα! Δεν είπε όμως λέξη σε κανένα, γιατί αυτή ή μέρα ήταν πολύ μεγάλη. Σκεφτόταν πόσο σοβαρή ήταν ή γιαγιά σαν της μιλούσε για τόν Άδάμ και τήν Εύα. Ούτε στο Γιόχαν, ούτε στην Άννα μίλησε για τó παραδεισένιο πουλί πού είχε έρθει με τó καράβι και πού θα παρακαλούσε να τήν κάνει καλά, ά, μπά, τίποτα μήτε στη Μπακάγια.

Τό πουλί όμως δε φαινότανε πουθενά! Κάθε φορά πού πήγαινε ή Σέλμα στής καπετάνισσας, περίμενε πώς θα τó δει καθισμένο πάνω στις πικροδάφνες, εκείνο όμως δε βρισκόταν εκεί.

"Όσπου στο τέλος δε βάσταξε και ρώτησε τή Μπακάγια. "Ετσι έμαθε πώς τó πουλί ήταν ακόμα μέσα στο καράβι.

«Θά τó δεις όμως σε λίγο, της είπε, γιατί ο κύριος ύπολοχαγός είπε πώς αύριο θα πάμε όλοι μαζί να έπισκεφθούμε τó «Γιάκωβο».

Η Μπακάγια είχε πει τήν άλη-

θεια. Δέν πρόφτασε ο καπετάνιος να βγει από το καράβι, κι' είχαν κιόλας γίνει πρώτοι φίλοι με τον πατέρα της Σέλλμας. Αυτός είχε πάει πολλές φορές στο «Γιάκωβο», και τέλος μιά μέρα αποφάσισε να πάρει όλη την οικογένεια για να δουν τί δημορφα είναι κει πάνω.

Σάν ξεκινήσανε, κανένας δέν ήξερε καλά τί θα πει: ν' ανέβεις στο κατάστρωμα του «Γιάκωβου», κι' ή Σέλλμα νόμιζε πως θα ήταν άραγμένος στην προκυμαία όπως τα μεγάλα πλοία.

Τα πράματα όμως δέν ήρθαν έτσι, γιατί το καράβι βρισκόταν μακριά, στη μέση της θάλασσας, κ' έτσι χρειάστηκε να μπουνε σε βάρκα για να πάνε ως εκεί. Και τότε συνέβηκε κάτι περίεργο: όσο πλησίαζαν, όλο και μεγάλωνε ο «Γιάκωβος», όπως στο τέλος πήρε την όψη θεώρατου βουνού, τόσο που οι φίλοι μας μέσα στο βαρκάκι είχαν την εντύπωση πως ποτέ δε θα μπορούσαν ν' ανέβουν τόσο ψηλά. Οι γυναίκες άρχισαν να φωνάζουν τρομοκρατημένες, και να ζητούν να γυρίσουν πίσω, ο ύπολοχαγός τις καθοσούχαζε λέγοντας πως δέν έπρεπε να χάσουν την ευκαιρία να γνωρίσουν ένα μεγάλο φορτηγό κι' ή μικρή άρρωστη άυπομονούσε να δει το πουλί.

Η βάρκα σταμάτησε κάτω από την ανεμόσκαλα και δυο τρεις ηδηότανε μέσα για να βοηθήσουν τους επιβάτες στο ανέβασμα.

Πρώτη-πρώτη πήρανε τη Σέλλμα. Ένας ναύτης τη σήκωσε, ανέβηκε τη σκάλα, και ο' ένα λεπτό βρέθησαν κιόλας στο κατάστρωμα. Εκεί την παράτησε για να κατέβει να βοηθήσει και τους άλλους.

Η μικρούλα άπόμεινε τρομαγμένη πάνω σε μιά στενή, ξύλινη λουρίδα, ενώ μπροστά της έχασκε μιά πελώρια μαύρη τρύπα που στον πάτο της διέκρινες κάτι άσπριδερό.

Μόλις συνήλθε, ή πρώτη της δουλειά ήταν να φάξει για το πουλί.

Σκέφτηκε πως δε θα 'ταν μεγαλύτερο από ένα διάνο, και γι' αυτό λογάριζε να το δει κάπου εκεί γύρω. Τού κάκου όμως, πουλί δε φαινόταν πουθενά.

Έτσι άναγκάστηκε να ρωτήσει έναν καμαρώτο που χάζευε εκεί κοντά.

«Έλα μαζί μου και θα δεις», της είπε, πιάνοντάς την απ' το χέρι για να μη μπερδευτεί μέσα στα σκοινιά. Προχώρησε προς τη σκάλα που κατέβαζε στην καμπίνα και κείνη τον άκολούθησε.

Τί δημορφα που ήταν μέσα στην

καμπίνα! Τα έπιπλα και οι τοίχοι ήταν φτιαγμένοι από άληθινό γιαλιστερό μαόνι, και το παραδεισένιο πουλί βρισκόταν κι' αυτό εκεί.

Θέ μου τί πουλί ήταν αυτό! Πολύ πιό λαμπρό από ό,τι το είχε δει νειρευτεί ή Σέλλμα. Δέν ήταν ζωντανό όμως, στεκότανε κει μέσα σ' όλη του τη λαμπρότητα, σ' όλο του το μεγαλείο, σκεπασμένο με το ποικιλόχρωμο φτέρωμά του.

Η μικρή σκαρφάλωσε πάνω σε μιά καρέκλα, κι' από κει στο τραπέζι. Κάθησε άπέναντι στο πουλί και θαύμαζε την όμορφιά του. Ο καμαρώτος δίπλα της, έδειχνε τα μακριά λαμπρά φτερά λέγοντας: «Βλέπεις που δέν έχει πόδια; γι' αυτό λένε πως ήρθε απ' τον Παράδεισο».

Στη φαντασία του παιδιού τα πράματα ταιριάζανε περίφημα βέβαια που δέν έχεις άνάγκη από πόδια για να πας στον Παράδεισο, σου φτάνουν δυο φτερά. Και κει έμεινε σε βαθιά προσήλωση, με σταυρωμένα χέρια, οά να 'λεγε προσευχή.

Ολόκληρη μέρα θα μπορούσε να στέκεται έτσι, όμως φωνές από το κατάστρωμα την ξαφνίσανε. Της φάνηκε πως άκουσε: «Σέλλμα! Σέλλμα!» Την ίδια στιγμή όρμησαν κι' οι άλλοι μέσα στην καμπίνα. Ήταν τόσοι πολλοί που δέν τους χωρούσε ο τόπος.

«Πώς έφτασε ως εδώ», τη ρώτησαν έκπληκτοι.

Άληθινά, τώρα μόνο της έρχόταν στο νου πως είχε περπατήσει στο κατάστρωμα, είχε κατέβει τη σκάλα κι' είχε μπει στην καμπίνα μόνη της, χωρίς να την κουβαλήσει κανένας.

«Για κατέβα στο πάτωμα, να δούμε αν μπορείς να περπατήσεις», της είπανε. Άκούμπησε στην καρέκλα, από κει πάτησε έλαφρά στο πάτωμα, κι' άρχισε να περπατά.

Τί ευτυχία! Έπιτέλους ο σκοπός του ταξιδιού πραγματοποιήθηκε: τα τόσο μεγάλα έξοδα δέν πήγανε χαμένα.

Το παιδί δε θα ήταν πιά μιά δυστυχισμένη κι' άδύνατη άνάπηρη, είχε γίνει σωστός άνθρωπος.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι Συνδρομηταί μου όταν λήγει ή συνδρομή των να την αναεώνουν άμέσως χωρίς να με αποβάλλουν εις τον κόπο και το έξοδο να το απενθυμίζω στον καθένα ιδιαίτέρως. Η ένκαιρος άναένωση της συνδρομής είναι το πρώτιστον χρέος του καλού συνδρομητού.

Οι μεγάλοι είχαν περικυκλώσει τη μικρή με δάκρυα στα μάτια και λέγανε πως τα περίφημα λουτρά του Στρώμσταλ είχαν κάνει το θαύμα τους. Παινεύανε τον άέρα, τη θάλασσα, ολόκληρη την πόλη, κι' ήταν τόσο εύτυχιζέμοι που είχαν έρθει σ' αυτό το μέρος!

Όμως το μικρό κοριτσάκι είχε τις δικές του σκέψεις. Άναρωτιόταν αν πραγματικά, την είχε γιατρέψει το παραδεισένιο πουλί. Αυτό το θαυμάσιο πράμα με τα μεγάλα φτερά, δέν είχε τάχα έρθει από τη χώρα όπου δε χρειάζονται πόδια, για να της μάθει να περπατά πάνω στη γή, εκεί που είναι τόσο άπαραίτητα;

Μετάφραση ΕΙΡΗΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΕΛΙΑ*

Χαμοβλεπούσα έλια μοιάζει με νοικοκύρη, στο κούο, στο λιούπυρι, που γέρνει στη δουλειά.

Και τ' άνθος της μικρό και ταπεινό σαν κείνη άρωμα δέν της δίνει, το φύλλο της πικρό.

Ήλιος καφτός, βροχή την ψένει και τη δέχνει και φορωμένη γέρνει, χωριάτισσά φτωχή.

Μά σαν τον ταπεινό και το δεντράκι ετούτο κρύβει μεγάλο πλούτο, φως για το Χριστιανό.

Βγαίνει κι' απ' το πικρό το εύλογημένο λάδι, καντήλι στο σκοτάδι, που δίνει φως γλυκό.

Ι. Π. ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑΣ

ΣΗΜ.—Από το βιβλίο του «Στοχασμοί κι' Αντίλοιοι».

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Είχε μέσα και ένα χαμηλό σπιτάκι στην άκρη.

— Αυτό είναι άμπελώνας, είπε θριαμβευτικά ο Κύριλλος. Θάχει μέσα και πατητήρι για τα σταφύλια.

Ύστερα από λίγο, οι κήποι τέλειωσαν. Τα παιδιά βρέθηκανε σ' ένα θρομάκι περίεργο που δέν έμοιαζε με τους δρόμους που ζέρουμε.

Ήταν όλο κυπαρίσσια και άκακίες, και ένα είδος από μυρίκη (tamarisk), ένα φυτό που το βλέπεις άνάμεσα στη Νίκαια και στις Κάννες, ή κοντά στο Άιτελ-Κάμπτον, αν ποτέ ταξιδεύατε ως εκεί.

Τώρα μπροστά τους είδανε κάτι ψηλά τείχη. Σκορπισμένα σπίτια από ξύλο και πέτρα, μέσα σε κήπους άνθισμένους, και πάνω από αυτά έδλεπες ένα ψηλό τείχος που φαινότανε κόκκινο στον πρωινό ήλιο. Ήτανε πάρα πολύ ψηλό, — σαν τον άγιο Παύλο, σχεδόν—και είχε πελώριες πύλες που χρύσιζαν στο ήλιου τις άχτινες.

Κάθε πόλη, είχε πάνω της ένα τετράγωνο πύργο που έξείγε από τον τοίχο.

Πέρα από τα τείχη, έδλεπες, από τις πύλες, πολλά σπίτια και πύργους, να χρυσίζουν και να παίρνουνε χίλια χρώματα στο ήλιου το φως.

Μακριά, προς τα άριστερά, κυλούσε ήρεμα ένας μεγάλος ποταμός.

Τα παιδιά είδανε πως ο ποταμός έβγαине έξω από την πόλη, κυλώντας άνάμεσα από μιά μεγάλη καμάρα καμωμένη στα τείχη.

— Αυτό τα φτερωτά δέντρα στις όχθες του ποταμού είναι χουρμαδιές, είπε ο Κύριλλος, που ήξερε τα πολλά.

— Έου που τα ξέρεις όλα, είπε ο Ρόμπερτ στον Κύριλλο, τί είναι εκείνο το κομμάτι της γής το σταχτοπράσινο, που δέν έχει διόλου δέντρα, και είναι όλο άμμος;

— Με συγχωρείς, δέν κάνω τον πολύξερο. Άπλοούστατα θέλω να σάς μάθω να ξεχωρίζετε μιά χουρμαδιά από μιά άμυγδαλιά άμα τόχει και ξαναδείτε αυτά τα δέντρα, είπε πειραγμένος ο Κύριλλος.

— Κοιτάχτε! φώναζε ή Άνθέα. Άνοίγουνε τις πύλες!

Πραγματικά οι μεγάλες πόρτες ποχωρήσανε μ' ένα μεταλλικό κρότο, και καμιά δωδεκαριά άνθρωποι βγήκαν από την πόλη, και πήραν το δρόμο προς το μέρος των παιδιών.

Έκείνα, χωρίς μιλιά, κρυφτήκανε πίσω από τα δέντρα.

— Δέ μ' άρέσει ο κρότος που κάνουνε αυτές οι μεγάλες πόρτες, είπε ή Τζέννη. Μου φαίνεται πως άμα μπείς μέσα, και κλείσουνε, δε θα ξανανοιζούνε ποτέ!

— Έχετε το Φυλαχτό, που θα σάς βγάλει από εκεί μέσα ό,τι ώρα θέλετε, είπε ο Ψάμμεντ, βγάζοντας το κεφάλι του από το καλάθι. Τζέννη, μην κάνεις οά μικρό παιδί φοβισμένο. Έγώ αν ήμουνα στη θέση σου, θα πήγαίνα μέσα στην πόλη, και θα ζήτησα να δώ το βασιλιά.

Τα παιδιά ένθουσιαστήκανε στην ιδέα του Ψάμμεντ.

— Έτσι, άμα οι άνθρωποι που βγήκαν από τις πύλες, περπάσανε δίπλα τους, τα παιδιά που κατάλαβαν πως θάτανε εργάτες, από το ντόσιμό τους, προχωρήσανε με θάρρος για την μεσαία πόλη. Η άφιδα που τη σκέπαζε ήταν σαν μεγάλο τούννελ. Τόσο οι τοίχοι ήτανε χοντροί.

— Κουράγιο, είπε ο Κύριλλος. Άς προχωρήσουμε, δέν είναι καιρός για λειποψυχίες. Ο Ροδέρτος προχώρησε πρώ-

τος τραγουδώντας ένα έμβατήριο: «Ο Άλέξανδρος ο Μέγας κι' ο άρχαίος Ήρακλής ο Άύσανδρος κι' ο Έκτωρ άξίζαν όσο έμεις».

Και με ρυθμικό βήμα, άκολουθώντας τον, φτάσανε όλοι μπροστά στην πόλη.

Έκεί, δυο φρουροί με πανοπλία τους κλείσανε την είσοδο σταυρώνοντας τα σπαθιά τους.

— Τίς εί; τους ρώτησαν. (Μου φαίνεται, σάς έχω πει πως τα παιδιά καταλαβαίνανε όλες τις γλώσσες και μπορούσανε να κάνουν και τους άλλους να καταλάβουνε τα Έγγλέζικά τους).

— Έρχόμαστε από μακριά, είπε ο Κύριλλος μηχανικά, όπως και στην Αίγυπτο. Καλ θέλουμε να δούμε το βασιλιά σας.

— Άκριβώς αυτό θέλουμε, είπε και ή Άνθέα.

— Ο πολυχρονεμένος βασιλιάς μας, είπε ο φρουρός, πήγε να φέρει τη δέκατη τέταρτη γυναίκα του. Μά, από που έρχόσαστε, για να μην το ξέρετε αυτό;

— Τότε να δούμε τη βασίλισσα, είπε βιαστικά ή Άνθέα, χωρίς να άπαντήσει στο άπό που έρχόσαστε.

— Η πολυχρονεμένη μας βασίλισσα, έχει σήμερα άκράση τρεις ώρες μετά την άνατολή του ήλιου.

— Και τί θα κάνουμε ως εκείνη την ώρα; ρώτησε ο Κύριλλος.

Ο φρουρός δε φάνηκε να πολυσκοτίζεται γι' αυτό. Ούτε τους έδινε σημασία. Ο άλλος φρουρός όμως ήταν πιό εύγενικός.

— Άς τους άφίσουμε να μπουν μέσα να ρίξουνε μιά ματιά γύρω, είπε. Στοιχηματίζω πως ποτέ δε θα είδανε τέτοια περίεργα πράματα.

Ο άλλος ήτανε δισταχτικός.

— Στο κάτω-κάτω βλέπεις πως είναι παιδιά, είπε πάλι ο δεύτερος φρουρός, που θα είχε φαίνεται δικά του παιδιά. Άφισέ με ελεύθερο για λίγο. Θα τα πάω στη γυναίκα μου να τους δώσει να φάνε κάτι, και στο μεταξύ να δούνε και τα αξιοπερίεργα του τόπου. Είναι παιδιά. Δέν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα.

— Καλά, πήγαίνε, είπε ο πρώτος φρουρός. Όμως μην άργήσεις.

Με τα δόντια του κρατούσε ένα κομμάτι μαχαίρι... Σελ. 168, στ. α'.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ε΄.

Και τὰ κουνέλια πού δὲ θά'χαν τὸ ὥραιο τους ἄχυρο... Λοιπόν, τρέχει στὴν Ἐταιρεία, ζητᾷ νά'ρθει ἕνας τεχνίτης γρήγορα - γρήγορα, τὸ τηλέφωνό του — καταλαβαίνεις; — δὲ δουλεύει. Κοιτάει τ' ἀκουστικό, τίποτα! Μὰ γιατί νὰ μὴ δουλεύει; Νὰ ἰδοῦμε τὰ σύρματα... Μὰ ἐκεῖ ψηλά, ἐκεῖ ψηλά κοντὰ στὸ ταβάνι γιὰ κοιτάξε, ἕνα κομμένο σύρμα. Πῶς; Ποιὸς νὰ τὸ ἔκοψε; Ποιὸς ἀνέβηκε ἐκεῖ δὲ ψηλά νὰ κόψει τὸ σύρμα; Μὰ ὁ ποντικός. ποιὸς ἄλλος, ὁ ποντικός, ὁ ποντικός θὰ εἶχε φάει τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου!

Ἔστησε πάλι τὸ βράδυ μιὰ καινούρια παγίδα νὰ πιάσει τὸν ποντικό, καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ κ. Χρυσούλης σοῦ τὸν ἔχει μέσα σ' ἕνα μεγάλο κουβὰ νερό.

Οἱ ποντικοὶ δὲν θὰ ξανάρχονταν πιά. Καὶ τὰ κουνέλια θὰ χαίρονταν τὰ μικρά τους πού ὁ κ. Χρυσούλης καὶ ἡ γυναίκα του ἀναγκάζον-

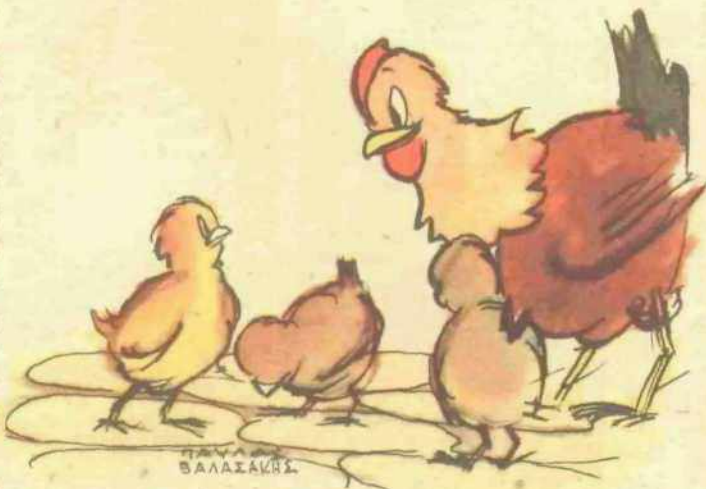
ταν νὰ τὰ περιποιηθοῦν... σὲ στιφάδο.

Οἱ κότες ἔκαναν αὐτὰ καὶ τὰ κλωσσοῦσαν καὶ ἕνα ὥραιο πρωῖνό, βγήκαν μέσα ἀπὸ τ' αὐτὰ δέκα μικρὰ γκριζὰ, κίτρινα, μαῦρα, κοκκινόξανθα, καστανὰ κι' ἄσπρα παπάκια. Τί ὄμορφα πού ἦσαν αὐτὰ τὰ μικρὰ πουπουλένια παπάκια! Καὶ νὰ τ' ἀκοῦς διαρκῶς νὰ φωνάζουν «πίου, πίου, πίου, πίου, πίου» κι' ὄλο «πίου, πίου, πίου, πίου, πίου»... Μὰ ἦταν τρισχαριτωμένα τὰ μικρὰ αὐτὰ παπάκια κι' ὁ κ. Χρυσούλης τ' ἀγαποῦσε πολὺ καὶ φαντάζεστε πὰ πόσο φρόντιζε γι' αὐτὰ καὶ πόσο τὰ περιποιόταν κάθε μέρα. Πολλὲς φορές ἀμελοῦσε ἀκόμα καὶ τὴ δουλιὰ του

γιὰ χατήρι τους. Ἐπαιρνε ὁ ἴδιος κι' ἔκοβε σὲ μικρὰ - μικρὰ κομματάκια, φλούδα τῆς μπανάνας καὶ τοῦ πεποριοῦ καὶ τὰ τὰίιζε. Τὰ μικρὰ παπάκια ἦσαν καλοαναθρεμμένα ἔτρωγαν ἀπ' ὄλα, ὅ,τι καὶ νὰ τοῦς ἔδινες δὲν ἔλεγαν ὄχι.

(Σὺ δὲ ἐρχόμενο τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΠΙΠΗΣ ΚΙ' Ο ΝΟΝΟΣ ΤΟΥ ΜΕ ΤΑ ΣΟΡΤΣ

